

[Poul Nielson]

Danmarks sikkerhed. Det interessante i den forbindelse er, at hvis der kan være tale om noget hasardspil, så må der altså foreligge en trussel. Hvis det er hasardspil, så må der være et problem. Det var interessant at gå lidt længere ind i spørgsmålet og sige: hvad er det så for en trussel, hvad er det så for et sikkerhedspolitisk problem, vi har? Der er altså et, ellers kunne der aldrig blive tale om nogen form for hasard.

Efter disse bemærkninger skal jeg vende mig til det, jeg synes der mere rimeligt burde siges i dagens anledning.

Det nugældende forsvarsforlig udløber den 1. april 1981; der er altså god tid til de forhandlinger, der skal gå forud for en eventuel forlængelse af forliget. Socialdemokratiet har været godt tilfreds med den måde, det eksisterende forlig har været administreret på, og vi finder det mest formålstjenligt, at drøftelserne om, hvad der skal ske efter 1981, startes op på grundlag af de analyser af langtidsp problemerne, der er gennemført i forsvarsministeriet.

Heraf fremgår også modsætningsvis, at vi altså ikke ser DKPs forespørgsel i dag som et egnet grundlag for en mere detaljeret eller en mere realistisk og realbetonet drøftelse. Vi er derimod parat til at gå ind i forsvarsforligsdrøftelser i en rolig og saglig atmosfære, og i den sammenhæng vil vores egen vurdering af den sikkerhedspolitiske udvikling i vort område og de nødvendige forsvarspolitiske konklusioner, der drages heraf, være afgørende for vores stillingtagen. Som et element i hele denne sammenhæng indgår naturligvis den generelle udvikling på det militære område mellem Øst og Vest og de overvejelser og rekommandationer, der er gjort i denne forbindelse i NATO.

Jeg skal for klarheds skyld understrege, at sådanne anbefalinger eller henstillinger lavet i NATO-sammenhæng ikke indebærer nogen binding eller definitiv forpligtelse for alliancens medlemslande. Det, vi beslutter her i Danmark, er altså til enhver tid udtryk for vores egen konklusion på vores egen analyse.

Der har i de senere år af gode grunde bredt sig en vis skepsis eller nyrealisme i opfattelsen af den militære, sikkerhedspolitiske udvikling. Sammenhængen mellem troværdigheden af den politiske afspændingsproces og det, der sker på det militære område, er blevet klarere erkendt, og i denne forbindelse

er det især følgende, der blokerer opbygningen af tillid:

For det første fraværet af resultater af MBFR-forhandlingerne. For det andet den stadige udvikling i retning af et mere aggressivt mønster i Warszawapagtlandenes øvelsesaktiviteter, f. eks. i Østersøen. For det tredje – og ikke mindst problematisk – den tilsyneladende helt uforstyrrede vækst, der præger forsvarsudgifterne og den militære opbygning i Østeuropa, og som kun tydes i retning af, at man giver militæret den ubestridt højeste prioritering uanset de økonomiske vanskeligheder, disse samfund i øvrigt står over for.

I den forbindelse er det nok at pege på, at militærudgifterne i Danmark ligger på omkring 2,5 pct. af bruttonationalproduktet, og at de tilsvarende tal for f. eks. Polen er 3,0 pct., for DDR 5,9 og for Sovjetunionen 11-13 pct. Man kan diskutere budgettekniske problemer, man kan diskutere nationaløkonomiske spidsfindigheder, men man kan ikke diskutere den helt faste, uforstyrrede, uanfægtede vækst på dette område. Det er ikke mindst denne fasthed i tendensen, som bidrager til en vis uro og til, at afspændingspolitikken mister troværdighed.

Vi ser intet alternativ til afspændingspolitikken, og vi ser som parti og som regeringsparti med det ansvar, det indebærer, også resultater på nedrustningsområdet som ubetinget nødvendige for menneskehedens fremtid og for betryggelsen også af vor egen sikkerhed på længere sigt. Men disse mål kan kun realiseres gennem en proces, hvor vi skridt for skridt skaber øget tillid, og denne proces må af præcis samme grund baseres på stabilitet. Ensidige eksperimenter, der ikke er ledsaget af og sammenkædet direkte med en tilsvarende udvikling hos modparten, kan vi ikke anbefale.

Det følger af, hvad jeg har sagt, at socialdemokratiet helt kan tilslutte sig forsvarsministerens redegørelse, og at vi vil være indstillet på at kunne tage den til efterretning.

Arentoft (FP):

Det var to lange indlæg, der kom fra ordføreren for forslagsstillerne, og jeg kunne da godt tænke mig at spørge forespørgerne, hvem der har skrevet de indlæg, og hvor de er skrevet.